

[K. Axel Nielsen.]

lem, der ønsker den gældende ordning opretholdt, er biografejernens repræsentant, hvis standpunkt måske er påvirket af, at en censurordning fritager biograferne for ulejlighed med og ansvar for frasortering af film, der kan tænkes at stridde mod straffeloven.

Ifølge lovforslaget etableres statens filmcensur som et organ bestående af en jurist som formand og et antal andre medlemmer, der skal have indsigt i børne- og ungdomsproblemer. Censurens medlemmer, altså også formanden, beskikkes for 4 år, og den, der er fyldt 60 år, kan ikke beskikkes eller genbeskikkes. Man indfører her en ny aldersgrænse i lovgivningen. For så vidt den måtte være begrundet i frygten for, at personer over 60 år generelt har større vanskelighed ved at forstå børns og unges problemer end personer under denne alder — begrundelsen fremgår ikke helt klart af betænkningen — må jeg måske gøre opmærksom på, at evnen til at forstå de unge ikke ubetinget aftager med alderen, og at det ikke er sikkert, at censurens afgørelse udelukkende bør være præget af ungdommelige synspunkter. Da jeg imidlertid ifølge min dåbsattest er inhabil, skal jeg ikke protestere mod bestemmelsen, der vel i hvert fald ikke kan gøre megen fortræd.

Lovforslaget undtager fjernsynsudsendelser fra børnecensur, og det kan måske begrundes med, at fjernsynet er underkastet andre ansvarsregler. Da jeg ved, at justitsministeren har interesseret sig meget for fjernsynets ansvar — justitsministeren har især givet udtryk herfor under forhandlingerne i Nordisk Råd — vil jeg gerne bede justitsministeren oplyse, om han påtænker et initiativ i dette spørgsmål.

Efter lovforslaget befries justitsministeren for en tung byrde, nemlig den at være ankeinstans for filmcensurens afgørelser, idet der jo etableres et ankenævn. Herefter bliver det lettere at være justitsminister. Det er misundelsesværdigt at slippe for den byrde.

På mit partis vegne kan jeg anbefale lovforslaget.

Hanne Budtz: Mit parti kan også anbefale lovforslaget, som det foreligger her. Også

om dette forslag gælder jo, at det ikke kan nå at komme til udvalgsbehandling i denne samling.

Jeg kan forestille mig, at nogle mennesker måske vil mene, at det kan være betænkeligt at ophæve filmcensuren, navnlig for så vidt angår film med indhold af en vis råhed og udtryk for en voldsmentalitet, men det er jo stadig væk sådan, at for at komme til at se en biografforestilling må man købe en billet, og man ved jo nogenlunde, hvad man går ind til. Det ved man derimod ikke, når man ser film i fjernsynet. Jeg er enig med den ærede foregående taler i, at denne lov jo sådan set ikke omfatter fjernsynet, og dér må vi jo så gå ud fra, at man i Danmarks Radio er sig det ansvar bevidst, at man ikke viser film af et sådant forrænde indhold. Men jeg går ud fra, at vi får lejlighed til at se på hele forslaget igen til efteråret.

Per Møller: Venstre kan anbefale dette lovforslag, og det må vel ikke blot betegnes som et godt og et rimeligt forslag, men som et nødvendigt forslag. Det forekommer urimeligt inden for et vist område stadig at opretholde en censurordning, der betyder, at nogle ganske få mennesker skal udstyres med myndighed til at bestemme, hvad alle vi andre skal læse eller se af billeder, af film o. lign. Der er noget nedværdigende, noget urimeligt, ved en sådan censurordning, og det er en gevinst, at vores samfund renses for dette system, der giver mindelser om en fortid, der burde ligge langt tilbage.

Det eneste, der kunne give anledning til overvejelser om filmcensur, skulle være påvisningen af skadevirkninger af visse film, men betænkningen om filmcensuren viser jo, at man har ledt med lys og lygte for at finde, om der et eller andet sted skulle kunne dokumenteres en sådan skadevirkning af den ene eller anden slags film, og at det tydeligvis ikke er lykkedes; tilbage bliver kun nogle fornemmelser, nogle løse formodninger, og af hensyn til dem ville det være ganske meningsløst at opretholde en censurordning, der ud fra så mange andre synsvinkler virker frastødende.

Der er et par enkeltheder, jeg gerne vil nævne. § 1, stk. 1, er efter min mening formuleret på en måde, der ikke er særlig be-